DERDE JAARGANG
Nr 7

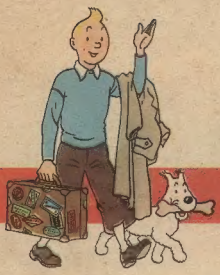

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

4,00 FRS

In Nederland : 25 cts

Wat doet die onbekende?... In de vallende duisternis nadert hij het kasteel! (Zie blz. 6-7.)

Een nieuw Geheimschrift.

Beste vriend,

VANDAAG ga ik je vertrouwd maken met een nieuw geheimschrift, waarin ik je in het vervolg mijn geheime boodschappen zal mededelen. Het spreekt vanzelf, dat alleen de clubleden dit nieuw geheimschrift zullen kunnen ontcijferen. Ik hou wel veel van al mijn lezers, maar met de mannen van mijn club voel ik me toch op een speciale wijze verbonden. Tussen ons bestaat er nog een groter vertrouwelijkheid. Ik hoop dat al de lezers van ons blad binnenkort lid zullen zijn van onze club, die overal groeit en bloeit.

En nu ter zake. Je bent lid van de Kuifjesclub. Je bezit er dus een lidkaart van. Aan de rechterbinnenkant bevindt er zich onderaan de bladzijde een *Nota-Bene* van twee regels, bestaande uit 53 letters.

Neem nu een blad papier. Schrijf daarop de 26 letters van het alphabet netjes onder elkaar.

Nummer daarna al de letters van die *Nota-Bene* van 1 tot 53 inbegrepen. De letter die n° 1 krijgt, wordt de eerste letter van ons alphabet. Letter n° 2 de tweede, letter n° 3 de derde, enz... Na de vierde letter verspringen de nummers. Letter n° 6 wordt de vijfde van ons alphabet, letter n° 7 de zesde, enz...

Om het je wat gemakkelijker te maken, publiceer ik hierbij een lijstje :

1e	letter	=	cijfer	1	17e	letter	=	cijfer	11
2e	»	=	»	2	20e	»	=	»	12
3e	»	=	»	3	22e	»	=	»	13
4e	»	=	»	4	23e	»	=	»	14
6e	»	=	»	5	27e	»	=	»	15
7e	»	=	»	6	29e	»	=	»	16
8e	»	=	»	7	30e	»	=	»	17
11e	»	=	»	8	33e	»	=	»	18
12e	»	=	»	9	38e	»	=	»	19
15e	»	=	»	10					

Ieder dezer negentien cijfers moet je voor de letter van het alphabet schrijven die er aan beantwoordt volgens het lijstje. Het alphabet telt zes en twintig letters. Nummer dus van twintig tot zes en twintig volgens de alphabetische orde, de zes letters die zonder nummer op je lijstje bleven staan.

En daarmee is onze nieuwe code klaar.

En om nu eens na te gaan of je mijn uitleg goed begrepen hebt, geef ik hieronder reeds een eerste cijferboodschap :

18 - 20 - 8 - 7 - 12 - 17 - 16 - 21 - 6 -
6 - 6 - 1 - 18 - 4 - 21 - 21 - 6 - 10 -
6 - 19 - 9 - 10 - 16 - 1 - 24 - 6 - 10 -
6 - 1 - 4 - 16 - 17 - 6 - 5 - 12 - 10 -
1 - 12 - 6 - 15 - 24 - 13 - 6 - 8 - 6 -
12 - 21 - 18 - 20 - 8 - 7 - 12 - 16 - 10 -
7 - 6 - 6 - 5 - 18 - 14 - 6 - 7 - 18 -
10 - 9 - 9 - 10.

Veel sukses ! En nu tot volgende Donderdag !

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

Deze week begroeten we volgende jeden in onze club : Eddy NORVAK van Antwerpen, Roger VAN DE MOERE van Borgerhout, Léo MEEUS van Strombeek, Eric VERSCHUEREN van Vilvoorde, Jaak VANWYNSBERGHEN van Desselgem, Jozef DE BULPAEP van Vilvoorde, Herman SCHOUTEET van Borgerhout, Jan BAISIER van Geeraardsbergen, Emiel DE WILDE van Borgerhout, Roland VAN DE VELDE van Eekloo, Erik DE LATTER van St. Niklaas, José VERDEGEM van GENT, Christian BEYENS van Kortrijk, Wim DANNAU van Halle, Albert BRAET van Gentbrugge, Yvette BOUSARD van Molenbeek, Cesar CAUBERG van Brussel, Pierre COBER van Heverlee, Guy WIJNANT van Jette en Hugo DE SMEDT van Evere.

ANTOON en EDDY FIERS, Oostakker. — Jullie zullen mijn briefje met de richtlijnen over het organiseren van een afdeling van onze Kuifjesclub wel reeds ontvangen hebben. Al aan het werk geschoten ? Hoeveel leden hebben jullie reeds bij elkaar ? Houdt me goed op de hoogte. Alle Kuifjeslezers uit Oostakker en omgeving kunnen zich aanmelden tot het oprichten van een club bij Antoon en Eddy Fiers, Groenstraat, 87, Oostakker bij Gent.

Volgende Donderdag 19 dezer gaat eindelijk de grote Kuifjesvergadering door in het Koninklijk Cirkus te Brussel. Er wacht jullie daar een prachtige verrassing !

De plaatsbespreking is geopend.

Men kan eveneens telefoneren naar n° 17.25.52 om plaatsen te laten voorbehouden.

Er werden speciale prijzen vastgesteld voor de vertoning :

	Voor de Kuifjeslezers	Voor de Clubleden
Loges . . .	Frs 100	Frs 60
Stalles . .	80	50
Zetels voork. .	75	45
Zetels zijk. .	60	35
Voorbalcon . .	50	25
Zijbalkon . .	30	15
Voorgalerij . .	25	15
Zijgalerij . . .	15	10

Tot volgende Donderdag, vrienden.

DE GEHEIMZINNIGE STRAAL

In het nummer van vorige week werden de tekeningen van Jo en Jetje een gevolge van een technische vergissing van plaats verwisseld. De tekeningen welke zich op blz. 5 bevonden moesten op blz. 4 verschijnen en omgekeerd.

We excuseren ons hiervoor bij onze lezers, die deze vergissing wel automatisch zullen verbeterd hebben.

KUIFJE

Administratie, Redaktie en Publiciteit : Lombardstraat, 55, Brussel.
Uitgever-Bestuurder : R. LEBLANC.
Drukkerij : VAN CORTENBERGH, Keizerstraat, 12 — Brussel

Alle rechten voorbehouden voor alle landen. Niet opgenomen teksten en tekeningen worden niet teruggezonden.

ABONNEMENTEN

	3 *maand*	6 *maand*	1 *jaar*
België :	47,— Fr.	90,— Fr.	175,— Fr.
Nederland :	3,— Fl.	5,75 Fl.	11,— Fl.
Belg. Kongo :	65,— Fr.	125,— Fr.	240,— Fr.

ALBUMS : « De Zwarte Rotsen », « Het Geheim van de Eenhoorn », « Het Gebroken Oor », « De Krab met de gulden Scharen », « De Schat van Scharlaken Rackham », « De Geheimzinnige Ster » 60 Frs.

Alle betalingen geschieden *in België*, op P. R. n° 1909,16 van « Les Editions du Lombard » Lombardstraat, 55, BRUSSEL.

In Nederland : BARNARD, Van Oldenbarneveldtstraat, 116a, Rotterdam — op P. R. n° 500.486, t. n. v. Incassobank, N. V. Bijbank, Heemraadsingel, Rotterdam.

In Kongo : Kuifje-Kongo, Postbus 449.

KONINKLIJK CIRKUS — Brussel-Vertoning 19-2-48
KORTINGSBON

De nieuwe avonturen van CORENTIN FELDOE

Tekst en tekeningen van R. Cazelier

Kim en Corentin zijn op een Chinese jonk ingescheept naar het Hemelse Rijk. Onderweg brengt een storm hun schip tot zinken. Onze beide vrienden, en Tsjang, overleven de ramp. Zij landen op een onbekende kust en vallen in slaap. Ontwakend stelt Corentin met ontzetting vast, dat Tsjang er met de kostelijke ring van onder gedrukken is. De twee jongens achtervolgen de dief. Maar Corentin valt in Tsjangs' handen, terwijl Kim op het nippertje kan ontsnappen en zijn vriend uit zijn gevangenschap bevrijdt...

Bij daderaad zijn Corentin en Kim in een bergengte verdwaald geraakt en zij trachten zich vruchteloos te orienteren.

Corentin, wij klimmen!

Je hebt gelijk. Daar boven zullen we het land beter kunnen verkennen.

Maar de bergweg die ze genomen hebben wordt nauwer en nauwer. De stenen schuiven onder de hoeven der paarden weg.

Opgepast, Kim! Het is hier een gevaarlijke plaats!

Plots glijdt Kim 's paard uit, en stort in de ravijn . . .

Kim!

Kim heeft zich op 't laatste nippertje aan een rotsblok kunnen vastklampen.

Hou me stevig vast!

Na dit kleine ongeluk zetten onze twee vrienden hun weg moeizaam verder.

We zijn er bijna!

Eindelijk hebben ze de bergtop bereikt, maar...

O wee!

Tsjang en zijn mannen, die de omgeving zeer goed kennen, hebben geen minuut verloren, en komen te vierklauw aangestormd.

Zij moeten zich in de omgeving bevinden. We moeten goed uitkijken.

Plots springt Corentin recht. Kim weet niet wat zijn vriend zinnens is...

Corentin! Jij gek? Zij jou zien!

Ohé! Tsjang! Ohé! . . .

(Wordt voortgezet.)

WOUDLOPERS HOEKJE

MOCASSINS

MENIG correspondent vroeg me reeds hoe hij moest aanpakken om Indiaanse schoenen (mocassins) te maken. Hier is het antwoord :

Gelijk wij in onze landen verschillende soorten schoeisels dragen, naar gelang we in de sneeuw, op straat of thuis lopen, hebben de Indianen ook verschillende modellen van mocassins, vooral aangepast aan de streek die ze bewonen. Zo hebben de Ojibways lichte en soepele schoenen om op de sneeuw te lopen. De Indianen der prairie zouden zich hiervan niet kunnen bedienen, aangezien de grond er rotsachtig is. Zij gebruiken een sterkere soort. 't Is deze soort mocassins die ik je vandaag wil leren maken.

Neem voor iedere voet een stuk zooleer, van 30 cm. lang, en ongeveer 13 cm. breed. Kies deze lap nogal dik. Plaats je voet op één van deze zolen en teken de omtrek met een potlood, dat je goed vertikaal houdt.

Dan, op een goede centimeter van deze lijn, een tweede evenwijdige lijn, maar afgerond op alle hoeken zoals aangeduid op figuur A. Snij dan netjes het leer langs deze tweede lijn met een goed geslepen mes.

Heb je al meer met leder gewerkt ? Dan weet je dat, om je pennemes goed scherp te houden, het beste middel bestaat uit een stuk heel fijn zandpapier op een blokje hout geplakt : nu en dan het mes er even over strijken, houdt de snede scherp. Het neemt geen tijd en het is een prima middel, dat je werk vergemakkelijkt. Wanneer je volgende keer bij de schoenmaker gaat, hou een oogje in 't zeil, en let er op hoe hij zijn messen slijpt. Volgende week gaan we verder met de uitleg.

So long !

WOUDLOPER

— Ik zou het misschien niet op dezelfde vrijse gedaan hebben, maar met mij zou ze toch eveneens zonder gevaar overgemaakt zijn !

DE GEHEIMZINNIGE ... de avonturen van Jo, Jefje...

(Alle rechten voorbehouden.)

KNUTSEL je mee?

DE katernen zijn nauwkeurig opgestapeld en gelijnd op een van de plankjes, en de ruggen liggen ongeveer een halve centimeter over het plankje. Jullie plaatst nu, beste vrienden, de tweede plank er boven op en spant de katernen vast aan tussen beide plankjes. Om dit te doen is het wenselijk over een sergeant te beschikken. Wanneer er echter geen voorhanden is, kan men toch zijn plan trekken. Bindt de beide plankjes aan mekaar, aan beide uiteinden, eerst zorgzaam en vast met gelijk welk stukje touw, daarna nog eens met een sterk touw zo vast aanspannend als maar mogelijk is. Zo hebben jullie een noodpers verwezenlijkt (zie tekening).

Het is mogelijk zich zo te behelpen, doch ik moet nogmaals de nadruk leggen op de zorg welke men dient te hebben bij het verzamelen van de katernen, opdat geen onder hen zou verschuiven, al ware het maar enkele millimeter. Alle ruggen moeten nauwkeurig gelijnd zijn en plat liggen, wat niet zo eenvoudig is wanneer men over een boekbinderspers beschikt.

Alvorens verder te gaan, moet ik uitleg geven over de twee methodes die gewoonlijk door de boekbinders gebruikt worden om de katernen onderling en vooral in de omslag te verbinden ; het naaien « op ribben » of in omgangstaal op touwtjes en het naaien op linten. De touwtjes of « ribben » zijn klassieker en mooier, doch het is moeilijker ze netjes en stevig aan de omslag te bevestigen, vooral wanneer deze uit dun « karton » bestaat. De linten zijn gemakkelijker door de liefhebbers te behandelen en

(Wordt voortgezet.)

ik gebruik ze zelf ook. Wij moeten dus het geschikte lint vinden.

Koopt een meter zeer sterk lint, liefst gesteven, en dat ten minste 15 m/m breed is. Dit stuk lint wordt in drie gelijke delen gesneden.

Vervolgens worden op de rug van de katernen met potlood, en zo mogelijk met behulp van een winkelhaak, acht evenwijdige lijnen getrokken.

Deze moeten aan de uiteinden op 2.5 cm. van de rand liggen, wanneer het een klein boek is een weinig meer, en op 5 cm. wanneer het tamelijk grote tijdschriften zijn. De zes overige lijnen worden verdeeld in groepen van twee : een daarvan moet juist in het midden van de hoogte der katernen liggen, de beide andere groepen op ongeveer 2 cm. van de uiterste lijnen. De afstand tussen de beide lijnen van elke groep moet de juiste breedte van het lint bedragen : nu begrijpen jullie zeker de noodzakelijkheid van het lint.

Eindelijk wordt op een diepte van ongeveer 2 m/m met een fijne zaag (b.v. zaag om uit te snijden, « Amerikaanse zaag » genoemd), de rug van je in te binden nummers afgezaagd, zodanig dat het binnenste blad van elke katern aangeraakt wordt.

Volgende keer zal ik uitleggen tot wat dit zal dienen.

C. Zonnebloem

ONZE NATIONALE DOELWACHTER

RIEKE MEERT

TIJDENS dit voetbalseizoen verdrong Rieke Meert van Anderlecht de Tilleraarkeeper Daenen uit de nationale ploeg, en bevestigde, ondanks de zware nederlaag tegen Zwitserland, dat hij een waardige opvolger is van Badjou, Braet en andere Debie's.

En zouden jullie kunnen geloven, beste vrienden, dat de sympathieke en lenige Anderlechtse doelverdediger zelfs vóór enkele jaren wanhoopte van in de eerste ploeg van zijn club te worden opgenomen ?

Daar stond immers de lange Mertens, die een van België's beste keepers is geweest, tussen de palen. Maar Rieke Meert bleef volharden, en na zes jaren in de reserveploeg gespeeld te hebben, kreeg hij een onverwachte kans.

In 1943 immers kon Mertens van uit Zele, waar hij woonde, op een goeie Zondag Brussel niet bereiken, daar de spoorweg door bombardementen was onderbroken.

En zo kreeg Meert zijn kans tegen White-Star. Algemeen werd zijn optreden door de bladen geloofd en drie weken later kreeg hij een nieuwe kans tegen F. C. Mechelen, die met 7-2 werden geklopt zodat Rieke zijn vaste plaats in de eerste ploeg kreeg en het later tot nationaal doelverdediger bracht.

Wij zouden echter nog vergeten dat het niet na de bevrijding was dat Meert internationaal werd, want in 1938 trad hij te Antwerpen op in het Belgisch juniorselftal in een interlandenwedstrijd.

Het was datzelfde jaar dat hij met S.C. Anderlecht de kampioenentitel bij de juniors wegkaapte.

Na de bevrijding trad hij op in verschillende Belgische elftallen, o.m. tegen de Engelse militairen, en te Parijs in December 1944 tegen Frankrijk. Vervolgens ook nog tegen de ploegen van Schotland en Engeland.

Hij werd dan echter in onze nationale ploeg van België een tijdje verdrongen door Daenen, maar bleef toch reservedoelman.

In 1946 verving hij deze, gekwetst, in de wedstrijd tegen Nederland, te Amsterdam, en ook speelde hij mee tegen onze Noorderburen, te Antwerpen.

Maar Rieke Meert is niet alleen onze beste doelwachter, maar tevens een kompleet sportman. In de Zomer treedt hij zelfs op in een ere-afdelingsploeg bij de kaatsers.

Wij mogen er zeker van zijn, dat wij aan onze nationale Meert nog heelwat vreugde zullen beleven.

MIEL.

DE VALLEI DER VREES

DOOR A. CONAN DOYLE

Te Birlstone in Engeland' werd een zekere Douglas vermoord. De beroemde detectief, Sherlock Holmes, begeeft zich onmiddellijk ter plaatse in gezelschap van inspecteur Mac Donald, van de Scotland Yard, en zijn vriend, dokter Watson. Men vindt slechts weinig duidelijke sporen van de moordenaar. Sherlock Holmes komt tot de veronderstelling dat mevrouw Douglas en Cecil Barker, de vriend des huizes, de politie op een dwaalspoor trachten te brengen. Wat mag hen daartoe wel aanzetten ?

OM een tussenkomst van een buitenstaander te verrechtvaardigen, laten ze die fiets daar liggen in het park. De bloedvlek op het raam, het naamkaartje naast het lijk moeten hetzelfde bewijzen. Deze feiten passen zeer goed in uw theorie. Maar ziehier andere gegevens die er niet in passen. Waarom, als er zoveel soorten wapens bestaan, precies dat wapen uitkiezen dat in Amerika gebruikt wordt, een jachtgeweer met afgeknot eind ? Hoe legt ge uit dat ze zo zeker waren niemand door het gerucht aan te trekken: want het is toch helemaal toevallig dat mevrouw Allen niet uit haar kamer gekomen is, toen ze een deur meende te horen slaan ? Indien ge Barker en mevrouw Douglas voor de schuldigen aanziet, hoe verklaart ge dan die twee punten ?

— Ja, dat kan ik niet.

— Overigens denkt ge dat ze dan zo dwaas zullen zijn om die ring weg te nemen ? Dat is toch te opvallend ? Oordeelt ge dat waarschijnlijk, Watson ?

— Neen, zonder twijfel...

— Bovendien, als gij die gedachte hadt gehad buiten een fiets te verstoppen en achter te laten, zoudt ge u aan die gedachte gehouden hebben ? Neen : ge zoudt er op gedacht hebben dat de eerste de beste detectief daar niet zou inlopen : een fiets is toch het eerste wat een misdadiger nodig heeft om te ontsnappen.

— Neen, ik moet bekennen dat ik met die fietskwestie ook geen weg weet...

— Nochtans elk complex van gebeurtenissen kan verklaard worden. Laat me u eens even een mogelijke redenering aanwijzen. kwestie onze geest te oefenen, en niet dat ik dit voor waarheid neem. Alleen maar verbeelding, wel te verstaan; maar de verbeelding leidt ons dikwijls naar de waarheid, nietwaar ?

We nemen dus aan, of liever we beelden ons in, dat er in Douglas' leven een verborgen schuld bestond, een geheim waarover hij zich schaamde. Veronderstellen we dat hij daardoor de wraak van een vreemdeling op de hals haalde. Die vreemdeling vermoordt hem, en ontneemt hem zijn ring, om ik weet niet welke reden. Voordat hij zich uit de voeten kan maken, dagen Mevr. Douglas en Barker op. De moordenaar brengt hen aan het verstand dat zijn aanhouding een vreselijk schandaal zal verwekken. Daarvoor zwichten Barker en mevrouw Douglas, en ze verkiezen hem te laten gaan. Daarvoor laten ze klaarblijkelijk de brug neer, wat geluidloos kan gebeuren, en ze halen ze weer op na zijn vertrek. De moordenaar moet redenen gehad hebben om te denken dat lichter te voet dan per fiets kan ontkomen : hij laat ze dus achter op een plaats waar ze niet gevonden zal worden, voordat hij een goede voorsprong heeft. Tot nu toe blijven we binnen de perken van het mogelijke, of niet ?

— Ja, als ge wilt, zei ik met enige terughoudendheid.

— Vergeten we niet, Watson, dat, wat er ook moge gebeurd zijn, alles buitengewoon moet geweest zijn. Keren we terug tot onze veronderstelling. Onmiddelijk daarna stellen Barker en mevrouw Douglas met ontsteltenis vast, dat ze in een netelige toestand zitten : hoe nu bewijzen dat ze met die moord geen uitstaans hebben ? Vlug nemen ze een onhandige beslissing. Om de weg aan te geven langswaar de moordenaar ontkwam, maakt hij die bloedvlek op het vensterblad met zijn pantoffel. Hij en mevrouw Douglas zijn de enige die het revolverschot hebben gehoord: ze kunnen dus het alarm geven wanneer het hen lust, dat wil zeggen een half uur later.

— Alles goed en wel. Maar gaat u het aan boord leggen om dat allemaal te bewijzen ?

— Is er een buitenstander mee gemoeid, dan moet men zijn spoor kunnen terugvinden. Ook hem aanhouden : dat is natuurlijk het meest onweerlegbare bewijs. Is er geen buitenstaander, wel bij mijn weten werden alle hulpmiddelen van de wetenschap nog niet uitgeput. Ik geloof dat het hoogst nuttig zou zijn voor mij om eens een avond alleen in de werkkamer door te brengen.

— Een avond alleen ?

— Ik ga dadelijk terug naar het kasteel. Ik heb alles met Ames geregeld, die geen onvermengde sympathie koestert ten opzichte van Mr. Barker. Ik ga me in het bureau installeren : ik ben benieuwd of zijn atmosfeer me niet inspireert. Ge weet ik stel veel vertrouwen op de « genius loci ». Waarom glimlacht ge, Watson ? Wacht maar ! Ho, ja, hebt ge uw grote regenscherm bij ?

— Ja, hier zie.

— Mag ik hem ontlenen ?

— Met plezier. Maar als ge u daar mee wilt verdedigen. Moest het ooit gevaarlijk worden...

— Het zal niet erg worden, Watson, anders vroeg ik uw medewerking wel. Uw regenscherm neem ik echter mee. Ik moet alleen nog wachten op mijn collega's die naar Tunbridge gegaan zijn om de eigenaar van de fiets te zoeken.

White Mason en inspekteur Mac Donald waren maar terug als het al volop nacht was. Ze straalden van geluk : de onderzoekingen waren een heel stuk gevorderd.

— Ik moet bekennen, zei Mac Donald, dat ik het feit van een buitenstaander niet wou aannemen; nu wel. We hebben de eigenaar van de fiets weergevonden en zijn signalement ingewonnen. Dat brengt ons al een hele stap verder.

— Dat zou wel het begin van het einde kunnen zijn, antwoordde Holmes. Hartelijk gefeliciteerd !

— Als vertrekpunt nam ik het volgende feit : Mr. Douglas was onrustig sinds zijn bezoek aan Tunbridge, waar hij de vorige dag doorbracht. Het was dus in Tunbridge dat hij het gevaar voorvoelde ! Die fiets moest dus ook van Tunbridge komen. We namen het karretje mee, en liepen ermee van hotel tot hotel. De directeur van *Eagle Commercial* herkende het, en verklaarde dat het aan een zekere Margrave toebehoorde, die voor twee dagen in zijn hotel intrek nam. Andere bagage dan die fiets had hij niet bij zich, tenzij een kleine koffer. Hij gaf Londen op als plaats van herkomst, zonder adres. Het koffertje kwam van een Londens huis, de inhoud was Engels, doch de reiziger was vast en zeker een Amerikaan.

— Fijn, Fijn, zei Holmes blij; terwijl ik hier met Watson theoriën zat op te bou-

White Mason en inspekteur Mac Donald kwamen eerst in 't volle van de nacht van hun tocht terug.

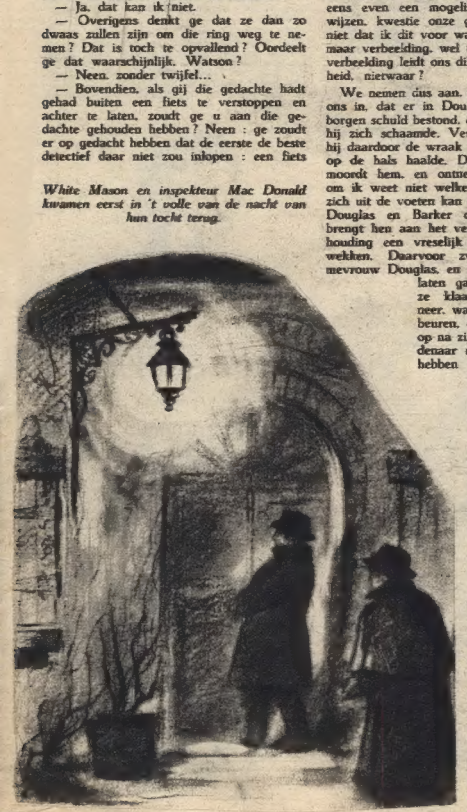

wen, leverde gij ernstig werk. Dat zal me leren praktisch te zijn, mijnheer Mac.

— Precies, mijnheer Holmes, antwoordde de inspecteur met een zelfvoldane air.

— Maar, wierp ik op, wat mijnheer Mac daar zegt sluit toch met uw theoriën?

— Dat valt nog te bezien. Wilt u voortgaan, mijnheer Mac? Waren er geen aanduidingen om die Margrave te identificeren?

— Neen niets, of zo weinig, dat het wel blijkt dat de man alle voorzorgen in acht heeft genomen om niet herkend te worden. Geen papier, geen brieven, geen merk op de kleren. Enkel een kaart van het graafschap op tafel achtergeten. Hij verliet het hotel per fiets, gisteren, na het ontbijt. Niemand had nog iets over hem vernomen.

— Dat is het precies wat me vreemd voorkomt, mijnheer Holmes, zei White Mason. Indien die man onopgemerkt wilde voorbijgaan, dan zou hij naar het hotel teruggekomen zijn als een eenvoudige toerist. Hij weet toch goed dat de hotelbaas hem dadelijk aan de politie zal opgeven, en dat men een verband zal zien tussen zijn verdwijning en de moord.

— Zeker. Maar tot nu toe moet hij de mening toegedaan zijn, dat hij het bij het beste eind had, vermits nu nog vrij loopt. Hebt u zijn signalement?

Mac Donald keek zijn notaboekje in.

— Niet al te duidelijk. Hij schijnt niet erg in de gaten te zijn gelopen. Toch zijn de portier, de loopjongen en de bovenmeid het eens over het volgende : benaderende gestalte : vijf voet negen duim: ouderdom : rond de vijftig; haren : licht grijzend; grijze snor, arendsneus; somber uitzicht en nogal nors.

— Buiten het uitzicht, is dat zowat het signalement van Mr. Barker, zei Holmes. Precies vijftig jaar, zelfde haar- en snorkleur, zelfde gestalte. Weet u nog wat meer?

— De reiziger droeg een grijs, donkergrijs pak, en jas met revers, een korte gele overjas en een deukhoed.

— En het wapen?...

— Het was geen twee voet lang. Hij kon het opbergen in zijn koffertje en kon het dus heel gemakkelijk onder zijn overjas meedragen.

— Hoe ziet u dit alles in verband met de zaak?

— Lieve hemel, mijnheer Holmes, als we eens de man vast hebben, dan zullen we daar beter kunnen over oordelen. Zijn signalement is al lang telegrafisch doorgezonden. We zijn in alle geval aardig opgeschoten. We weten dat een Amerikaan, die zich Margrave laat heten, vóór twee dagen in Tunbridge is gekomen met een fiets en een koffertje. In dit koffertje stak een geweer, een kort jachtgeweer, wat wel schijnt te wijzen op misdadige bedoelingen. Gisteren morgen vertrok hij naar Birlstone, met het geweer onder zijn overjas verborgen. Niemand ziet hem aankomen, zo schijnt het althans, wat mogelijk is, daar hij niet door het dorp moet om bij het bekken van het kasteel te geraken; er rijden overigens veel fietsers op de baan. Waarschijnlijk verbergt hij zijn fiets tussen het struikgewas, daar waar men ze teruggevond, wellicht heeft hij daar zelf verborgen gelegen, in afwachting dat Douglas buitenkwam. Om zijn slag binnenshuis te slaan, is dit jachtgeweer eerder ongelukkig; maar het is buiten dat hij er gebruik van maken wil, en in dit geval biedt dit soort wapen overduidelijke voordelen. Ge kunt ten eerste met zulk geweer uw mannetje niet missen. En vervolgens merkt men in een jachtstreek als deze een losbranding niet meer op.

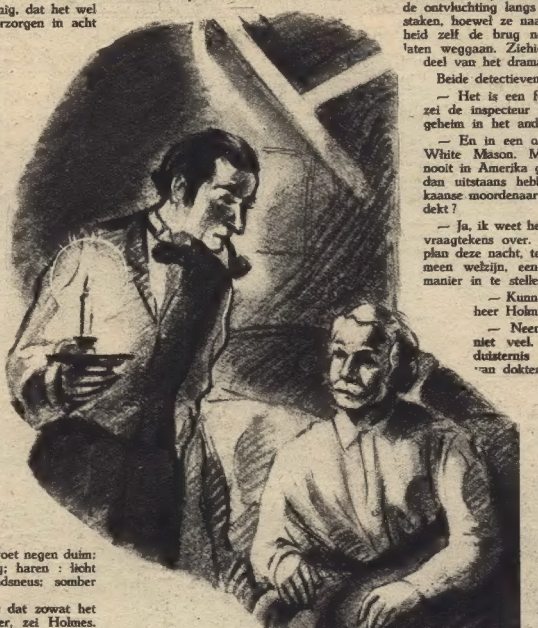

Wel Holmes, heeft u iets ontdekt?

— Tot hiertoe klopt alles heel aardig, merkte Holmes op.

— Mijnheer Douglas verschijnt echter niet. Wat doet dan de Amerikaan? Hij laat zijn rijwiel liggen, nadert het huis ongemerkt, dank zij de duisternis. De brug is neergelaten. Hij ziet niemand, gaat binnen : ontmoet hij iemand, dan heeft hij nog altijd de gelegenheid zijn excuses aan te bieden. Hij boft echter : hij sluipt het eerste vertrek binnen dat hij aantreft, en verschuilt zich achter het gordijn. Vanuit deze schuilplaats ziet hij dat men de brug ophaalt : er blijft hem dus slechts een ontsnappingsgelegenheid : over de gracht heen. Hij blijft wachten tot kwart over elf. Op dit ogenblik komt Mr. Douglas de kamer binnen, op zijn ronde voor de nachtrust. Hij doodt Douglas en ontkomt langs de voorziene uitweg. Hij weet dat zijn fiets hem zal verraden : de mensen uit het hotel immers zullen zijn karretje aan de politie beschrijven. Hij laat zijn fiets dus achter; op een andere manier bereikt hij dan Londen of wie weet welke localiteit, waar hij zich in veiligheid acht. Wat dunkt u daarover, mijnheer Holmes?

— Het steekt goed in elkaar, mijnheer Mac, het is overduidelijk. Maar daar eindigt uw verhaal. Mijn besluit is het volgende : de moord werd gepleegd om kwart vóór elf, een half uur dus vroeger dan over het algemeen aangenomen wordt. Ook dat Barker en mevrouw Douglas akkoord gaan om ons iets verborgen te houden, dat ze de moordenaar behulpzaam waren in zijn ontvluchting, of, tenminste in het vertrek van de moord waren voordat de moordenaar ontsnapte; dat zij het bewijs van de ontvluchting langs het raam zelf ineenstaken, hoewel ze naar alle waarschijnlijkheid zelf de brug neerlieten om hem te laten weggaan. Ziehier hoe ik het eerste deel van het drama reconstitueer.

Beide detectieven schudden het hoofd.

— Het is een feit, mijnheer Holmes, zei de inspecteur dat we van het ene geheim in het andere gaan vallen.

— En in een derde geheim ook, zei White Mason. Mevrouw Douglas is nooit in Amerika geweest : wat kan ze dan uitstaans hebben met een Amerikaanse moordenaar, zodat ze zijn vlucht dekt?

— Ja, ik weet het, er blijven nog vele vraagtekens over. Daarom was ik van plan deze nacht, ten bate van het algemeen welzijn, een onderzoek op mijn manier in te stellen.

— Kunnen we u helpen, mijnheer Holmes?

— Neen, dank u. Ik vraag niet veel. Enkel de volledige duisternis en de regenscherm van dokter Watson. Ha, ja, ik vergat Ames, de trouwe Ames. Op hem reken ik om een essentieel punt vast te leggen, een punt waar alles op neerkomt. Waarom zou een man die zich op lichamelijke ontwikkeling toelegt zo buitensporig doen, dat hij zich oefent met een enkele halter?

Holmes bleef lang weg. We sliepen op dezelfde kamer, een kamer met twee bedden, de beste van het dorpshotel. Ik begon in te dutten, toen hij binnenkwam.

— En, zei ik, Holmes, iets gevonden?

Hij stond stil voor mijn bed, in stille aanzet een kaarsepan in de hand. Toen zag ik zijn lange gestalte over me heenbuigen.

— Zeg eens, Watson, zoudt ge ervoor terugschrikken in de kamer te gaan slapen van een krankzinnige, van een zinneloze?

— Hoegenaamd niet, antwoordde ik ontbutst.

— Gelukkig maar, zei hij.

Die nacht kreeg ik geen woord meer los uit hem.

VII.

DE OPLOSSING.

's Anderendaags 's morgens, na het ontbijt, vonden we Mac Donald en White Mason in volle beraadslaging op het kleine bureau van de sergeant van de locale politie. Een hoop brieven en telegrams lagen voor hen op tafel. Ze hadden het druk met klasseren en uitkiezen; ze hadden er drie van terzijde gelegd.

(Wordt voortgezet.)

Copyright by Ed. De Visscher — Brussel.
Tekeningen Edmond-T. Gerusels.

NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

DE ZONNETEMPEL

TEKST EN TEKENINGEN VAN HERGÉ

(Alle rechten voorbehouden.)

(Wordt voortgezet.)

Genoveva van Brabant

Nadat hertog Siegfried ter kruisvaart getogen is, bleef Genoveva, zijn echtgenote, alleen op de burcht achter, onder de hoede van de intendant Golo, die haar het leven moeilijk maakt. Greta, Genoveva's vertrouwelinge, roept de hulp in van ridder Robrecht van Meifeld, die terstond toesnelt. Maar, daar duikt Golo op...

Genoveva, Robrecht en Greta verschoten, want zij meenden dat Golo nog niet thuis was.

Deze riep al zijn handlangers samen, wees naar Robrecht van Meifeld en riep :

— Hij heeft onze hertogin verleid, en wil samen met haar de rijkdom van Siegfried bemachtigen !

— Wij zijn er de getuigen van, riepen de handlangers : de doodstraf voor hem !

— Och Lieve Heer, zuchtte Genoveva en viel bewusteloos in de armen van Greta.

Deze hielp haar meesteres op haar rustbed en verzorgde haar.

Zij kon niet geloven dat haar Robrecht nu reeds zou moeten sterven

en als zij zag dat Golo zijn zwaard uit de schede trok,

viel zij voor haar half-broer op de knieën en smeekte hem Robrecht het leven te laten.

De dappere ROB ROY

Naar Walter Scott door Jacques Laudy

Frank heeft de zaak van zijn vader verloren en is naar Noord-Engeland gegaan wonen. Hij verneemt dat zijn neef Rusleigh zijn vader bestolen heeft, en naar Schotland gevlucht is. Frank achtervolgt hem tot in Glasgow. Daar gekomen, verneemt hij dat Owen, de trouwe klerk van zijn vader, in de gevangenis opgesloten werd, door de schuldeisers. Hij gaat hem opzoeken en ontmoet in zijn cel de zonderlinge Campbell, alias Rob Roy.

PETER BENOIT

IK boog mij weer over mijn wonderboek en vandaag was het Peter Benoit die met mij sprak. Luister wat hij mij allemaal vertelde:

« Van mijn prille jeugd herinner ik mij nog veel rakkerstreken. Ik was het haantje vooruit van Harelbeke, waar ik in 1834 geboren werd. 't Was in die tijd voor mij een hele gebeurtenis, wanneer ik met mijn vader naar de markt van Kortrijk mocht meerijden. Maar spijts al mijn parten vond ik mijn grootste genoegen in de boeken. Ik voelde ook een mateloze begeestering voor de fanfare. Toen ik van een der muzikanten eens mocht beproeven een toon uit zijn koper te blazen, was ik in de hoogste hemel. In het begin had ik geen adem genoeg, maar stilaan kreeg ik er toch schetterende klanken uit.

» Mijn vader voelde snel, — en ik ben hem daarom ook dankbaar —, dat mijn leven in de studie lag. Hij dacht dan dat ik het tot schoolmeester zou kunnen brengen. Maar ik voelde nog iets meer in mij, iets dat geen woorden vindt, maar klanken. Toen besloot mijn vader mij muziek te laten studeren. Vijf jaar lang volgde ik de lessen van het Conservatorium te Brussel. De uitslagen waren goed. Na mijn prijs van Rome te hebben behaald, reisde ik naar Duitsland. Daarna verbleef ik twee jaar te Parijs tot ik directeur werd der muziekschool te Antwerpen, waar ik in het jaar 1901 gestorven ben.

» Vlaanderen was arm geworden en had nood aan eigen muziek, aan eigen muziekscholen. Mijn ideaal is geweest: de heropleving van de muziek in Vlaanderen!... en ik ben fier te mogen zeggen dat ik daar veel heb toe bijgedragen. »

PETER BENOIT

Ik heb geboeid geluisterd naar zijn begeestering. Van zijn werken zal ik er drie nooit meer vergeten, het oratorio « De Scheldе », de « Rubenscantate » en de « Pacificatie van Gent », die ik reeds in de radio gehoord heb.

DE KOORKNAAP.

EEN KAAS-HISTORIE

IK moet jullie eens het hachelijk avontuur vertellen, dat ik beleefd heb met twee kazen, welke een van mijn vrienden te Liverpool gekocht had.

't Waren prachtige kazen, welriekend en appetijtelijk. Van de reuk die ze verspreidden had men op faktuur kunnen verzekeren, dat hij wel drie mijl ver doordrong, en een man tot op een afstand van 200 yards bewusteloos kon doen vallen!

Samen met mijn vriend vertoefde ik te Liverpool. Ik ging naar Londen afreizen, en hij moest nog een paar dagen in de stad vertoeven. Daarom verzocht hij me zijn twee kazen reeds mee naar Londen te nemen, want ze konden volgens zijn zeggen, niet lang meer op een transport wachten. Ik verklaarde me terstond bereid om hem die kleine vriendendienst te bewijzen. Ik nam de kazen dus mee, en bestelde een koets om me naar het station te brengen. Het was maar een rammelkist waar een slaapwandelend dier voorgespannen stond, dat door de eigenaar in een moment van lyrische ontboezeming een paard genoemd werd. Ik zette mijn kazen boven op de koets bij de bagage en met een snelheid die een pietrol een aandeed, reden we rustig naar het station. Maar aan de draai van de straat waaide de wind de geuren van mijn kazen in de neusgaten van de schimmel. Het arme dier schoot er met een schok van wakker, hinnikte van ontzetting, en vloog vooruit tegen en snelheid van 3 mijl per uur! De wind waaide echter nog heviger in zijn richting, en dreef de snelheid op tot 4 mijlen. De kwierende renteniers en de dikke oude dames schrokken hevig en sprongen angstig opzij.

Aan het station waren er twee witkielen nodig om de oude knol in bedwang te houden en ik vrees er voor, dat ze in hun pogingen niet zouden geslaagd zijn, ware niet een van hen op het lumineuze idee gekomen om de neusgaten van het dier met een paar zakdoeken toe te stoppen.

Ik nam een ticket en schreed met mijn kazen triomfantelijk naar de kaai, terwijl iedereen op mijn doortocht vol ontzag opzij schoof. De trein stak bomvol. Ik moest in een coupé stappen, dat reeds door zeven mensen bevolkt was. Een oude, knorrige gentleman protesteerde, maar ik stapte niettemin in, en deponeerde mijn kazen in het net. Met een allerliefst lachje wrong ik me tussen twee dames en deed hen opmerken dat het nogal warm weer was. Er verhiepen slechts enkele minuten, toen de oude gentleman reeds krampen kreeg.

— Dat ruikt hier naar verrotting! brieste hij.

— Inderdaad, 't is hier om te stikken, voegde zijn gebuur er aan toe.

Ze begonnen beiden te snuiven en lelijke gezichten te trekken en na drie minuten stonden ze stommelings recht en gingen buiten. Daarna stond een dikke dame op, en slingerde me in 't gelaat, dat het waarlijk schande was om een eerbiedwaardige huismoeder op een dergelijke wijze te behandelen, en zij nam haar reiskoffer en haar zeven pakjes bij elkaar en trok er eveneens van onder. De andere reizigers hielden het nog enkele ogenblikken uit, maar verdwenen toen ook waggelend.

Van Crewe af had ik een coupé voor mij alleen, alhoewel de trein zo vol stak als een ei. In ieder station stormden de wachtende reizigers op mijn leeg coupé af en wilden er binnendringen.

— Langs hier, Mary, langs hier! Hier is nog plaats genoeg!

— Goed, Tom, stap maar in, riep men.

En alien kwamen ze aanzetten met zware valiezen en pakken beladen en zij vochten op de treeplank om het eerst binnen te geraken. Een vrouw slaagde er in om de coupédeur te openen en haar voet binnen te zetten, maar de sukkel viel bewusteloos in de armen van haar man die achter haar stond. De anderen snoven eens, pakten hun pakken weer op, en liepen zo vlug hun benen hen dragen konden, enkele wagons verder.

Ik geraakte er toch mee in Londen en kwam bij de vrouw van mijn vriend heelhuids aan. Het mens snoof ook eens wantrouwig, en zei me daarop:

— Wat is het? Beken me maar alles!

Ik antwoordde:

— 't Zijn kazen. Uw Tom heeft ze in Liverpool gekocht, en me verzocht om ze hier af te leveren. Ik voegde er nog gauw aan toe dat ik wel hoopte dat ze begreep dat ik er voor niks tussen zat, en ze antwoordde mij dat ze daar niet aan twijfelde, maar dat ze niettemin haar mening aan Tom zou te kennen geven bij zijn terugkeer.

Mijn vriend werd langer opgehouden te Liverpool dan hij voorzien had, en drie dagen later, toen hij nog niet thuis was kwam zijn vrouw mij opzoeken en zei:

— Wat heeft Tom U verteld over die kazen?

Ik antwoordde haar, dat zijn instructies inhidden: «Ze in een frisse, droge plaats bewaren en er niemand zijn handen laten aan steken.»

Zij zei:

— Er bestaat geen gevaar voor, dat iemand er aan raakt. Heeft hij er wel eens aan geroken?

Ik antwoordde dat ik er van overtuigd was, en zei nog, dat hij er zelfs veel scheen van te houden.

— Meent U dat hij erg kwaad zou zijn, vroeg ze me, indien ik aan een man een goed drinkgeld gaf om ze te komen weghalen en ze te begraven?

Ik antwoordde dat zij hem dan van heel zijn leven niet meer zou zien lachen.

Zij kreeg een inval en zei: «Zoudt U ze niet willen bewaren? Ik zal ze naar uw huis laten brengen.»

— Mevrouw, antwoordde ik, voor wat mij aangaat, ik hou van kaas, en mijn reis in hun gezelschap zal altijd fris in mijn neus en mijn geheugen blijven hangen. Maar wij moeten ook met onze naaste rekening houden. De dame onder wiens dak ik het genoegen heb te verblijven, is een weduwe, die er een welsprekende, ik zou zelfs zeggen een overtuigende manier op nahoudt, zich te verzetten tegen wat men haar wil opdringen. De tegenwoordigheid van die kazen in haar huis, zou tot onaangename incidenten aanleiding kunnen geven.

— Wel, goed dan, zei de vrouw van mijn vriend al rechtstaande, er blijft me dus niets anders meer over dan met mijn kinderen naar het hotel te trekken, in afwachting dat de kazen opgegeten geraken. Ik weiger nog langer te leven in hun gezelschap. Zij hield woord, en liet haar huis aan de zorgen van de meid over.

De hotelrekening beliep 9.000 Frs. en mijn vriend kwam tot de ontstellende vaststelling, dat de kazen hem op 1.500 Frs. het pond kwamen. Hij voegde er aan toe, dat hij inderdaad zeer veel van kaas hield. Maar dat hij die twee kazen in kwestie toch niet had kunnen verorberen en besloten had er zich van te ontdoen. Hij smeet ze in het kanaal, maar hij moest ze er weer uitvissen, want de sluiswachters wilden die verschrikkelijke dingen in hun vaart niet dulden. Vervolgens trok hij er op een donkere nacht mee naar de begraafplaats, maar de grafmaker ontdekte de kazen, en voer woedend uit, dat zulks geen manier was om de doden op die wijze te doen verrijzen en hem zo het brood uit de mond te nemen.

Mijn vriend geraakte er tenslotte van af, door er mee naar het strand te trekken en ze daar in 't zand te begraven. De plaats waar hij ze begraven had verwierf weldra een grote bekendheid. De badgasten verklaarden dat ze daar nog nooit te voren zo'n sterke lucht hadden opgemerkt en de mensen die aan longziekten leden stroomden er in grote getale heen. Jaren later kwamen er nog uit alle hoeken en kanten toegesneld...

Vrij naar Jerome-K. Jerome.

HIER volgt een lijst, die bijna volledig is, van de luchtvaartmaatschappijen en hun officiele afkortingen.

EUROPA

BEA = British European Airways, Londen.
BOAC = British Overseas Airways Corporation, Londen.
BSAA = British South American Airways, Londen.
ABA = A. B. Aérotransport (Swedish Air Lines), Stockholm.
AEROFLOT = Soviet Air Lines, Moskou.
AL = Aer Lingus, Dublin.
AF = Air France, Parijs.
ALPAR = Alpar, S. A. Suisse pour la Navigation Aérienne, Bern.
AP = Aéro Portuguesa Limitada, Lisbonne.
CSA = Ceskoslovenske Aerolinie, Praag.
DDL = Det Danske Luftfartselskab (Danish Air Lines), Kopenhagen.
DNL = Det Norske Luftfartselskab (Norwegian Air Lines), Oslo.
KLM = Koninklijke Luchtvaartmaatschappij (Royal Dutch Air Lines), Den Haag.
IBERIA = Lineas Aereas Espanolas, Madrid.
LOT = Polskie Linie Lotnioze (Pollah Air Lines), Warschau.
SCANDINAIR = Scandinavian Airlines System, Stockholm.
SILA = Swedish International Air Lines, Stockholm.
SWISSAIR = S. A. Suisse pour la Navigation Aérienne, Zürich.

BELGIE

SABENA = S. A. Belge d'Exploitation de la Navigation Aérienne, Brussel.
SOBELAIR = S. A. Belge de Transports Aériens, Brussel.
COBETA = Compagnie Belge des Transports Aériens, Brussel.
TRANSAIR = Jaune en Vandervelden, Brussel.
AIR TRANSPORT = Air Transport Cy (A.T.S.A.), Brussel.
MAHIEU = John Mahieu Aviation, Brussel.

AMERIKA

AOA = American Overseas Airlines, New-York.
CPAL = Canadian Pacific Airlines, Montréal.
PAA = Pan American Airways (Panair), New-York.
PCA = Pensylvania Central Air Lines, Washington.
TCA = Trans-Canada Air Lines, Winnipeg.
TWA = Trans-World Air Lines, Kansas City.
UAL = United Air Lines, Chicago.
WAL = Western Air Lines, Hollywood.

Wij mogen er fier op gaan, een der voornaamste Europese uitbatingen te bezitten, de Sabena. Haar vliegtuigen vervoerden tijdens 1946 : 121.178 passagiers, en legden 7.319.784 kilometer af, wat 183 vluchten rond de aarde betekent.

DE WETENSCHAP EN DE POSTZEGEL

NIET alleen in het domein van letteren en schone kunsten hebben de postbesturen der verschillende landen hun onderwerpen gezocht.

In 1923 heeft Frankrijk een postzegelreeks gewijd aan Pasteur, de beroemde grondlegger van de microbenleer. Andere postzegels werden gewijd aan Berthelot (1927), de grote chimist, die de micro-chimie uitgevonden heeft, aan Jacquard (1934), de uitvinder van de weefmachine, aan Pilâtre de Rozier, (1936), de beroemde vliegenier, Aan Claude Bernard (1939), aan de natuurkundige Blondel (1942), aan Branly (1944), aan Claude Chappe (1944), de uitvinder van de luchttelegraaf en aan Fournier en Becquerel in 1947.

De Duitsers hebben postzegels gewijd aan Leibnitz, de wereldberoemde meetkundige, filosoof, en wiskundige, aan von Behring (1940), de beroemde geneeskundige. De Polen hebben Copernicus geëerd, de sterrekundige die de dubbele beweging der planeten op zichzelf en rond de zon heeft ontdekt. De Nederlanders hebben twee postzegels gewijd aan de wereldberoemde arts Boerhave en aan Huyghens. De Amerikanen hebben een postzegel in omloop gebracht met de beeldenis van de grote Edison, de uitvinder van de electrische gloeilamp, de Italianen hebben Volta, de beroemde natuurkundige herdacht, en de Belgen hebben Gramme, de uitvinder van de electrische dynamo gehuldigd.

Naar welke zijde ook jullie belangstelling ook mag uitgaan, jullie krijgen op gebied van de postzegel toch de gelegenheid om een prachtige collectie aan te leggen van litteraire, technische of wetenschappelijke figuren.

F. DEPIENNE.

WIST JE?

PRUIMEN.

IN Europa werden de pruimen ingevoerd door de kruisvaarders. De bekende Reine Claude-pruimensoort dankt haar naam aan de eerste echtgenote van Frans I van Frankrijk. Er wordt verteld dat koning Frederik II van Pruisen aan het overdadige eten van Reine Claude-pruimen gestorven is.

DE EERSTE BEURS.

DE eerste Europese zakenbeurs werd in het jaar 1531 te Antwerpen geopend. Het woord « Beurs » komt van de familienaam van de Brugse handelaar VAN DER BEURSE, wiens huis rond de jaren 1349 te Brugge het rendez-vous geworden was van de voornaamste financiers.

EEN GROOT GEBAAR.

KEIZER Karel was een enorme som verschuldigd aan de Antwerpse bankier Jan Daens. Deze financier nodigde zijn hoge schuldenaar uit op een groots festijn dat hij ter ere van de keizer ging geven. Karel V aanvaardde de invitatie, en bij het einde van het fantastische feestmaal deed de gastheer een groot houtvuur aanleggen en wierp toen de schuldbrief van de keizer in de vlammen met de woorden : « Ik acht mij betaald door de eer welke zijn Majesteit me vandaag gegund heeft, door aan mijn tafel aan te zitten. »

★

Antwoord op de vraag van nummer 6.

GESCHIEDENIS EN AARDRIJKSKUNDE.

Guatemala, Honduras, Liberia en Nicaragua, maken geen deel uit van het Zuid-Amerikaans kontinent. Zij moeten in het lijstje vervangen worden door Equador, Bolivië, Paraguay en Uruguay.

Caesra is een Romeins staatsman en schrijver, Madagaskar een Franse kolonie, la Havana een stad, en Cuba een eiland.

★

ONS KRUISWOORDRAADSEL

HORIZONTAAL

1. Rivier in Italië. - Voorzetsel.
2. Amerikaans veldheer.
3. Beroemd toondichter.
4. Overste van een klooster. - Dubbele klinker. - Tekening.
5. Wapen der Javanen.
6. Gier. - Mestvocht.

VERTIKAAL.

1. Getij.
2. Veronderde vorm van iets.
3. Afk. van Son Eminence. - Torenkauw.
4. Klak. - Muto. - Aan de mast.
5. Zwaar ongeluk.
6. Aandoening der ademhalingsorganen.
7. Afkorting van Oud Verbond.
8. Onderloos.
9. Verplaatsbare woning.
10. Bijwoord.

TEDDY BILL.

De Grenswachter

TWEEDE DEEL door J.E. BAALDE

Jeffry Smith koopt van een groot Amerikaansche spoorwegmaatschappij het recht geweigerd een nieuwe spoorlijn over zijn grondgebied aan te leggen. Er rijst een konflikt op. Manuel, de halfbloed, en enkele van zijn handlangers, maken van de zaak gebruik om de stallen van Smith in brand te steken. Hij beschuldigt de spoorwegmaatschappij. Als wraakmaatregel doet Jeffry Smith, Sullivan, een van de bestuurders van de spoorwegmaatschappij ontvoeren.

—KIJK, BRENG DIT BRIEFJE TER BESTEMMING. HIER ZIJN VIJFTIG DOLLARS! EN JE KRIJGT ER NOG VIJFTIG, WANNEER IK VRIJ ZAL ZIJN!

— EEN BOODSCHAP VAN SULLIVAN! WAAR MAG HIJ WEL ZITTEN?

« DOE DE WERKEN STIL LEGGEN ANDERS OVERKOMT ER ME EEN ONGELUK! »

TEDDY-BILL WORDT VAN DIT BERICHT OP DE HOOGTE GEBRACHT

— HET WERK STIL LEGGEN!... GEEN SPRAKE VAN! IK HEB EEN IDEE!

DE ULTIMATUM-PERIODE IS VERVALLEN. DE EERSTE WERKMAN DIE OP DE GRONDEN VAN JEFFRY SMITH VERSCHIJNT, WORDT DOOR EEN GEWEERSCHOT GEKWETST.

— HULP!

DE REACTIE VAN DE WERKLIEDEN IS EENVOUDIG: ZIJ WERPEN HUN GEREIF WEG EN SLAAN OP DE VLUCHT.

— ALARM! ALARM!

TWEE MET GEWEREN GEWAPENDE RUITERS VERHEUGEN ZICH BOVEN OP DE HEUVEL IN DE PANIEK DIE ZE GEZAAID HEBBEN.

TEDDY ZET ZIJN PLAN UITEEN AAN ZIJN TWEE VRIENDEN.

— VOORUIT, TONY, EN DOE WAT IK JE GEZEGD HEB!

IN VOLLE GALOP STORMT TONY NAAR HET WESTEN.

TEDDY EN RAMON RIJDEN OP DE TWEE RUITERS AF, EN SCHIETEN HUN LADERS LEEG.

DE SCHOTEN ALARMEREN DE COWBOY'S OP DE RANCH VAN JEFFRY SMITH. ZIJ SPRINGEN TE PAARD.

— DAAR ZIJN ZE! WE MOETEN HEN ZO VER MOGELIJK VAN DE RANCH ZIEN WEG TE LOKKEN.

(Wordt voortgezet.)

Edison
De man der 1000 uitvindingen

WANNEER jullie over de beroemde uitvinder Thomas-Alva Edison horen spreken, dan denken jullie ongetwijfeld aan een zeer geleerd wetenschapsmens en dan zal het wel enigszins ongelooflijk klinken, te vernemen dat Edison slechts... drie maand naar school geweest is. Daaraan is het ook te wijten dat al de opzoekingen die hij gedaan heeft, afgestemd waren op een onmiddellijk praktisch doel : het algemeen gebruik in dienst van de mensheid.

Het loont de moeite om zijn levensloop te schetsen, want heel zijn leven is een prachtig voorbeeld van wat verbeten wilskracht en onafgebroken werk kunnen verwezenlijken.

ZIJN JEUGD

In het jaar 1860, toen de jonge Thomas Edison, dertien jaar oud was, werd hij bediende bij de spoorwegmaatschappij van Detroit. Dat deze geniale uitvinder in zijn jeugd dagbladventer geweest is, is slechts een legende, want zijn ouders waren eerder welstellende mensen.

Alvorens Thomas deze betrekking had aanvaard, hield hij zich in de kelder van zijn ouderlijk huis reeds bezig met scheikundige proeven. Hij trachtte de geneeskundige produkten welke in de apothekerijen verkocht werden, zelf te fabriceren. Toen hij bediende werd, was dit alleen met de bedoeling geld te verdienen om zich het nodige materiaal voor zijn proeven aan te schaffen. Zijn moeder hoopte dat zijn nieuw leven hem vlug « tot betere gevoelens » zou brengen en dat haar zoon zijn onzinnige liefhebberijen zou opgeven. Maar enkele weken later reeds, vond Edison er niets beter op, dan zijn laboratorium in een spoorwegwagen te installeren. Op zekere dag brak er in de postwagen van de trein, die aan zijn bewaking toevertrouwd was, brand uit ten gevolge van een van zijn scheikundige proeven. De jonge begeleider werd weggejaagd.

Bij die gelegenheid trok men hem zo geweldig aan de oren, dat hij er bijna zijn leven lang half doof van gebleven is. Dit avontuur ontmoedigde hem geenszins. Vijf jaar lang leidde hij het zwerversleven van de telegrafisten in het Midden-Westen van de Verenigde Staten. Het was in de periode van de Amerikaanse burgeroorlog, en iedereen zag met nieuwsgierigheid uit naar de jongste berichten over de krijgsverrichtingen. Na die periode verbleef hij gedurende een tijd te Boston, en vond daar een buitengewoon toestel uit : het eerste telegrafisch ontvangstapparaat, dat de telegrammen automatisch drukte. Maar zijn plan scheen niemand te interesseren. Ten einde raad, en zonder inkomsten, had de jonge uitvinder het geluk toegelaten te worden... tot het nachtasiel in de kelders van de Gold Exchange Indicator, waar zich een electrisch toestel bevond dat de koers van het goud automatisch aangaf, naar gelang het binnenkomen van de telegrammen over de beurssituatie. Ten gevolge van een technisch defekt geraakte het toestel in ongebruik. Dat bracht een geweldige verwarring te weeg, want niemand kon het herstellen en duizende fortuinen hingen van de goede werking van die telegraaf af... Edison ontdekte, in de kelder, de oorzaak van het defekt. In twee uur tijd had hij het toestel hersteld. De voorzitter van de Gold Exchange was zo opgetogen, dat hij Edison terstond inspecteur-generaal benoemde van de installaties, met een maandwedde van 300 dollar. Dit was het begin van zijn fortuin.

ZIJN ONAFHANKELIJKHEID

Enkele maanden later slaagde de jonge Edison er in zijn telegraaftoestel te verkopen. De financiers hadden de nuttigheid van de machine ingezien, daar zij er alle belang bij hadden de wisselkoersen van minuut tot minuut van op afstand te kunnen volgen. Men betaalde er hem 4.000 dollar voor... Deze geweldige som viel als manna uit de hemel. Hij huurde in de staat New-Jersey een ruime werkplaats, waar hij zich van dat ogenblik af op het voortzetten van zijn onderzoekingen concentreerde. Zijn uitvindingen volgden elkander op in een fantastisch rhythme. Alle waren ze van algemeen nut, d.w.z. verkoopbaar : de automatische telegraaf, het geparafineerd papier om bonbons in te wikkelen, de electrische vulpen, het polycopieer-apparaat, enz.

Maar al deze werken waren nog zonder belang. Zij moesten Edison alleen in de mogelijkheid brengen om zich aan zijn grote plannen te kunnen wijden. Weten jullie, wat wij aan deze onvermoeibare zoeker allemaal verschuldigd zijn ? De microfoon, de fonograaf, de gloeilamp, en de electrische motor, enz.

WAT VOOR 'N MAN WAS EDISON ?

Het hoeft ons niet te verwonderen, dat men in de Verenigde Staten van Edison een nationale figuur gemaakt heeft, en dat de Amerikanen in hem al hun volksdeugden verpersoonlijkt gevonden hebben : het was een grote, sterke kerel met een vranke blik, een zelfbewuste gang, en die al de eigenschappen bezat welke de grootheid van Amerika gemaakt hebben : een nieuwsgierige geest, een volhardingskracht, welke zich door geen tegenslagen laat ontmoedigen, en vooral een buitengewone arbeidskracht.

Willen jullie daar een voorbeeld van ? In het jaar 1888, toen Edison de laatste hand legde aan zijn fonograaf, bracht hij onafgebroken *vijf dagen en vijf nachten* aan zijn werktafel door !

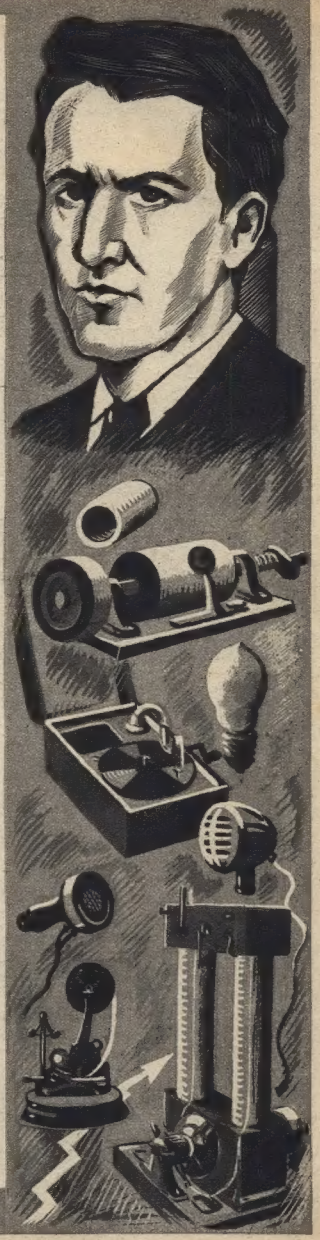

Nasir, die in het hol van de leeuw onverdacht binnengedrongen is, heeft een belangrijke mededeling, van Olrik opgevangen. Hij slaagt er in, om aan de vermomde Blake een papayavrucht te bezorgen. De kapitein vaart met een schuitje naar een duikboot, welke in de nabijheid van de kust op hem wacht.

HET GEHEIM VAN DE ZWAARDVIS

(Tekst en tekeningen van Edgar-P. JACOBS.)

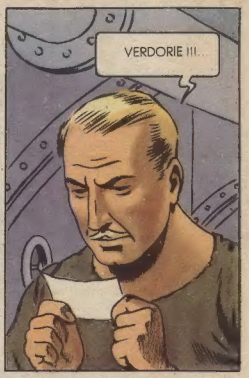

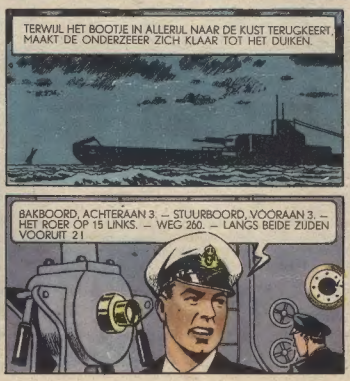

(Wordt voortgezet.)